

Phạm Hải Văn

Điếu Cày

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

[Điếu Cày](#)

Phạm Hải Văn

Điếu Cày

“Nhớ ai như nhớ thuốc Lào”.

Đặng Vi Yên, ngụ lâu đời ở Nam Định. Tầm thước, khỏe, thông minh, sống rất điều độ. Mỗi tội nghiện hút thuốc Lào từ ít tuổi. Khi Yên lên Hà Nội học đại học, hành trang có chiếc diếu cày.

Chiếc diếu Yên tự tay làm bằng tre đốt, dáng thon đẹp, nỏ cũng bằng tre. Dùng lâu năm, diếu lên nước nâu bóng; tiếng giòn, khói đượm.

Nhân gia đình còn chút của cũ, Yên thuê một túp nhà nhỏ ngay gần trường. Bạn bè thấy Yên ở một mình, thường tụ tập chơi bời ở nhà Yên. Lại trữ sẵn rượu và thuốc Lào, góp vài chiếc cả diếu cày, diếu bát. Trong nhà Yên, ngọn đèn dầu không tắt bao giờ.

Được độ hai năm, Yên sinh chứng ho, ngày càng nặng. Cổ họng đau rát, kém ăn mất ngủ, gầy rộc. Ngậm thuốc gì cũng không khỏi. Yên quyết định bỏ thuốc Lào. Khôn nổi ngồi nhìn người khác hút suốt ngày đêm, thèm không nhịn nổi. Yên bèn cất đèn, giấu diếu, cáo bệnh chối khách. Bạn bè thừa dần, bệnh Yên cũng thuyên giảm. Những diếu cũ mỗi bạn cấp đi một chiếc, riêng diếu đem từ Nam Định lên, Yên nhất định không cho ai. Chẳng phải đề phòng có ngày hút lại, chỉ vì đã gắn bó với nhau, không nỡ trao vào tay người khác.

Qua nửa năm, chẳng thuốc thang gì, bệnh Yên khỏi hẳn. Yên sống còn điều độ hơn trước, tập cả dưỡng sinh. Song, không hút thuốc, Yên lại sa vào đam mê mới. Đó là một người con gái gần nhà.

Người con gái này, Yên mới gặp vài bạn gần đây. Khi thì rửa chân bên máy nước, khi thì hóng mát cạnh hồ, lúc nào cũng xinh xắn, đáng yêu. Rất trẻ, chỉ độ mười lăm, mười sáu, thon thả yếu điệu. Khuôn mặt lúc nào cũng phảng phất buồn. Chỉ riêng những lần gặp Yên, nàng đều nhìn âu yếm và hơi mỉm cười. Yên thì thấy như đã yêu nàng từ những ngày xưa rồi. Đêm trăng sáng ấy, gặp nàng ở con đường nhỏ trong xóm, Yên rủ vào nhà chơi, nàng nhận lời ngay. Từ khi hỏi chuyện làm quen đến lúc Yên bế lên giường, nàng đều giữ vẻ mặt u buồn cũ. Chỉ đến khi hai đứa sung sướng tốt độ nàng mới bật cười rít lên. Yên trước đó chưa gần gũi con gái bao giờ, cũng không thấy lạ, cứ tái diễn vài lần cho thoả. Qua nửa đêm nàng đòi về, chỉ cho Yên đưa đến chỗ hồ nước sau nhà.

Từ đó, đêm nào cũng lại, chiều chuộng Yên rất thành thực, chỉ có điều không bao giờ chịu tắt hết đèn trong phòng, đòi phải để một ngọn đèn dầu leo lét bên giường. Yên nghĩ nàng sợ ma nên cũng chiều; hơn nữa được ngắm khuôn mặt xinh đẹp của nàng trong lúc đầu gối tay ấp, lại càng thoả mãn.

Được một thời gian, bạn bè thấy Yên gầy hẳn đi, sinh nghi, hỏi han, Yên giữ kín không nói. Nhưng cũng tự thấy mình xuống sức, nhất là cổ họng đau lại, tức ngực khó thở, Yên bỏ cả tập khí công. Bị ho còn nặng hơn trước, Yên đâm ngờ bệnh trước cũng không phải tại thuốc Lào. Nhân một bữa ngồi quán nước trong trường, Yên ngẫm nhiên về một điều, châm lửa hút trước con mắt kinh ngạc của chúng bạn. Là ở chỗ Yên bỏ lâu không hút mà không hề bị sặc khói, lại thấy thuốc có phần nhẹ. Nhân thế, Yên hút liền ba bốn điếu. Bạn bè rất mừng, toan bàn chuyện tụ tập ở nhà Yên, Yên nhất định gạt đi.

Tối hôm ấy, Yên đợi mãi không thấy tình nhân tới. Qua mấy hôm sau mới lại, vẻ hờn giận in hằn khoé miệng, không chịu nói với Yên một lời. Gặng mãi thì nàng khóc, rồi trách Yên không chung tình, đòi cắt đứt quan hệ. Yên cuống cả người, kêu oan. Van xin mãi nàng mới nguôi. Hôm sau, Yên tìm chiếc điếu cũ cất dưới giường, đem ra đánh rửa sạch sẽ để hút lại. Thấy nõ điếu đóng xao sái dày, Yên thảo hẳn ra, cạo sạch, rồi bỏ đi mua thuốc Lào.

Đem thuốc về tới ngõ, Yên gặp ngay người anh cả ở quê lên thăm. Yên vốn hiếu đễ, gặp anh mừng lắm, dẫn anh ở nhà tắm rửa nghỉ ngơi, mình chạy ra chợ mua thức ăn về làm cơm thết. Trong bữa ăn,

Yên lựa lời xin lỗi anh, nói dối là đang kỳ thi, tối có bạn đến cùng học, không còn chỗ. Com nước xong, anh vào nhà bà con trong phố.

Anh Yên vừa đi khỏi, cô gái đến ngay. Trông tươi tỉnh hơn mọi ngày, nhưng lại có vẻ bứt rứt khó tả. Đến khi Yên tắt đèn dầu, tắt điện, kéo nàng vào giường, nàng một mực chống cự, không chịu. Lấy làm lạ, hỏi, nàng cáo rằng đang kỳ thấy tháng, phải kiêng. Yên đâm ngờ, bèn ra chiều lả lơi, bắt chọt đưa tay rờ, lạnh người vì thấy dưới lớp vải chỉ là một lỗ hồng lớn. Bị lộ, nàng vùng ra toan chạy, Yên vội lại xem cho rõ. Bỗng thấy tay tóm vào khoảng không, mắt đã suýt ngã người con gái biến mất. Bật đèn ngó quanh, chỉ thấy điều mới rửa lúc chiều, còn quên chưa tra nỡ.

Từ đó không ai thấy Yên hút thuốc Lào nữa. Chỉ nghe đến tiếng rít điều cày, Yên đã bủn rủn chân tay.

Lời cuối: Cảm ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Nguồn: hthanh020272

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 16 tháng 4 năm 2007